

## Arrest

nr. 104 277 van 31 mei 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 juni 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt :

*“Mijnheer de Burgemeester,*

*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend en op 19.01.2012 werd aangevuld door :*

*P.S. (R R. : ...) nationaliteit: Moldavië (Rep.) geboren te K. op [...] adres: [...]*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van*

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging» tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Het feit dat betrokkene sinds 23.07.2007 in België verblijft en hier voordien ook enige tijd verbleven heeft, zich geïntegreerd heeft, een uitstekende kennis van het Frans zou hebben, Nederlands geleerd heeft, behoorlijk Nederlands zou spreken en ter staving diverse attesten van cursussen Nederlands voorlegt, hier duurzame sociale banden heeft en ter staving diverse getuigenverklaringen en steunbrieven voorlegt, lid is van het Christian Center Emmanuel, werkbereid is en over de nodige kwalificaties en competenties beschikt voor de arbeidsmarkt wat zij aantoonde door een arbeidsovereenkomst dd. 23.11.2009 bij [...] voor te leggen en dat zij ter staving van haar integratie en verblijf ook nog een attest van werkbereidheid van de VDAB, een verklaring van haar leerkracht Nederlands, treintickets, een brief van de CM en een briefje van de Strijkcentrale voorlegt, volstaat op zich niet als grond voor een verblijfsregularisatie. Betrokkene heeft reeds op 18.02.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het feit dat zij dit bevel niet opgevolgd heeft, hier illegaal verbleven heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is een persoonlijke keuze geweest van betrokkene. De verdere integratie van betrokkene vond plaats tijdens illegaal verblijf, waardoor ze geen grond kan vormen voor regularisatie.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij diende een asielaanvraag in op 05.11.2007, die afgesloten werd op 21.01.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar aangetekend via de post betekend op 18.02.2008 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk minder dan drie maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene wend niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 21.01.2008.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 18.02.2008. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

1.2. De voormelde beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 juni 2012, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en het gelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM. Het middel wordt als volgt geadstrueerd :

“1. MIDDELEN IN ZAKE DE BESLISSING TOT REGULARISATIE

1) DAT DE BESTREDEN BESLISSING NIET AFDOENDE GEMOTIVEERD IS. DAT DE BESTREDEN BESLISSINGEN ART. 62 TER VAN DE VREEMDELINGENWET SCHENDT ( WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN ) DAT DE BESTREDEN BESLISSING ART. 2 EN 3 VAN DE MOTI VERIN GS WET ( WET 29 JULI 1991 ) SCHENDT. DAT DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht GESCHONDEN IS. DAT DE BESTREDEN BESLISSINGEN ART. 9 BIS VAN DE VREEMDELINGENWET SCHENDT ( WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN ) EN MEERBEPAALED EEN ONJUISTE BEOORDELING VAN DE ZAAK DOET DOOR HET VERZOEK ONONTVANKELIJK TE VERKLAREN SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET E.V.R.M.

SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht SCHENDING VAN HET EVENREDIGHEIDSBEGINSEL SCHENDING VAN HET GELIJKHEIDSBEGINSEL

Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

"Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging-tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Het feit dat betrokkene sinds 23.07.2007 in België verblijft en hier voordien ook enige tijd verbleven heeft, zich geïntegreerd heeft, een uitstekende kennis van het Frans zou hebben, Nederlands geleerd heeft, behoorlijk Nederlands zou spreken en ter staving diverse attesten van cursussen Nederlands voorlegt, hier duurzame sociale banden heeft en ter staving diverse getuigenverklaringen en steunbrieven voorlegt, lid is van het Christian Center Emmanuel, werkbereid is en over de nodige kwalificaties en competenties beschikt voor de arbeidsmarkt wat zij aantoonst door een arbeidsovereenkomst dd. 23.11.2009 bij bvba SO

Dienstenbedrijf Zuid-West voor te leggen en dat zij ter staving van haar integratie en verblijf ook nog een attest van werkbereidheid van de VDAB, een verklaring van haar leerkracht Nederlands, treintickets, een brief van de CM en een briefje van de Strijkcentrale voorlegt, volstaat opdien niet als grond voor een verblijfsregularisatie. Betrokkene heeft reeds op 18.02.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het feit dat zij dit bevel niet opgevolgd heeft, hier illegaal verbleven heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is een persoonlijke keuze geweest van betrokkene. De verdere integratie van betrokkene vond plaats tijdens illegaal verblijf, waardoor ze geen grond kan vormen voor regularisatie.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij diende een asielaanvraag in op 05.11.2007, die afgesloten werd op 21.01.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene verkoosechter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar aangetekend via de post betekend op 18.02.2008 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk minder dan drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

- Terwijl het fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het gelijkheidsbeginsel geschonden is, de bestreden beslissing een onjuiste toepassing maakt van het gelijkheidsbeginsel van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet en bovendien niet afdoende gemotiveerd is.

Dat in zake regularisatie het gelijkheidsbeginsel geldt overeenkomst artikel 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet.

Dat de bestreden beslissing stelt in de eerste bewoordingen dat de betrokkene in aanmerking zou komen voor de criteria van de tijdelijk instructie. Dat de bestreden beslissing stelt geen enkele rekening te willen houden met de inhoud van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en de rechten die de betrokkene eventueel zou kunnen putten hieruit. Dat evenmin enige afweging wordt gemaakt of de betrokkene dient gelijkgesteld te worden aan diegenen die reeds effectief geregulariseerd zijn op basis van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980, Dat in zake regularisatie het nochtans zo is dat iedereen gelijk dient behandeld te worden. Dat hij die een even grote band met België kan inroepen op diezelfde wijze dient behandeld te worden. Dat anders er een schending is van het gelijkheidsbeginsel. Dat de door betrokkene aangehaalde elementen beoordeeld in de bestreden beslissing van die aard zijn

om de gelijkberichting in te kunnen roepen. Dat ondermeer verblijfsduur, kennis van de landstalen, kans op tewerkstelling, tewerkstelling, arbeidscontract worden ingeroepen.

Dat ondermeer volgende elementen werden ingeroepen :

" Werk + duurzame lokale verankering : ik voldoe aan de volgende voorwaarden :

Voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007.

— De duurzame lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen :

De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen " De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings cursussen heeft deelgenomen " Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.

Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)

II

Dat in zake regularisatie het gelijkheidsbeginsel geldt overeenkomst artikel 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet.

Dat het Arbitragehof destijds het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven : "De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel." ( o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S., 8 november 1989, B.1.3 ; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, B.S., 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, B.S.. 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr.

E. H.R.M., 23 juli 1968, R.W., 1968-69, 29 ; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W.. met conclusie van D'HOORE, G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d'expression française; RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P., 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35. 046, 5 juni 1990, T.B.P., 1990, 746 (annulatie), Desmet; BERXCK, C., " De herkeuringsraad en de advocaat", R.W., 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar ). Dat het ingevoerde criterium pertinent dient te zijn en zelfs in een natuurlijk verband dient te staan met het nagestreefde doel ( Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, 8 november 1989, B.2.11.; Arbitragehof 25/90, 5 juli 1990, B.S.,

6 oktober 1990, 9.B.2.; Arbitragehof 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; RvSt., nr. 8170, 27 oktober 1960, R.J.D.A , 1961, 48 met advies en verslag van

substituut-auditeur DUMONT, M.; RvSt., nr. 18.916, 19 april 1978, Belgische Federatie van Kleinhandelaars in brandstoffen en co.; RvSt. 23.691, 10 februari 1984, U.L.B. en U.C.L.; RvSt., nr. 26.948, 1 oktober 1986, V.Z.W. AMMTDHVB; RvSt., 2 februari 1987, nr. 26.948, J.L.M.B. 1988, 1531, Belgian Corporation of Flight Hostesses, RvSt., 20 juni 1989, nr. 32.769, Generale Bank.; DELPEREE, F. en BOUCQUEY-RENION, V., "Liberté, égalité et proportionalité", Adm.Publ. T. 1990, 287; RvSt., nr. 10.675, 9 juni 1964, Lemmens en RvSt., 20 juni 1989, 32.769, Generale Bank )

Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43.849, 11 augustus 1993, R.A.C.E.. 1993; RvSt., nr 47.841, 10 juni 1994.R.D.E. 1995., nr 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E, 1994, 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt.nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr.53.207 , dd.10 mei 1995; RvSt. nr.53.371, dd. 17 mei 1995, R..D.E.. 1995 nr. 83, 190 met noot ; RvSt. nr. 64.748 , dd.24 februari 1997, NGUYENC THANK,, C.D.P.K.. 1997,483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ.. 1/1998, 13). Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen. Dat artikel 10 van de Grondwet poneert : " Belgen zijn gelijk voor de wet." terwijl artikel 11 postuleert : " genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden.

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel ( Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen vreemdelingeb, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden ( Cfr. Arbitragehof, 14 juli 1995, J.L.M.B. 1995, 1396 cv.; VANDE LANOTTE, J. , Overzicht van

publiekrecht, deel II Brugge, Die Keure 1994, p. 159; *RENDERS D.*, 'La Cour d'Arbitrage et l'article 191 de la Constitution', noot onder Arbitraghof, 14 juli 1994, J.L.M.B. 1995, 1413).

Dat de Raad van State nopens het gelijk behandelen van regularisatieaanvragen reeds het volgende oordeel geveld heeft "De eisers halen een middel uit de schending 'van de art. 10, 11 en 191 G.W. 1994 met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel tussen Belgen en vreemdelingen die zich in eenzelfde situatie bevinden en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging' doordat de tegenpartij al enige tijd aan de asielzoekers en aan de vreemdelingen die reeds vijf jaar op het Belgischegrondgebied verblijven, voorstelt om hun verblijf te regulariseren op voorwaarde dat ze zich ertoe verbinden van hun asielaanvraag af te zien. De belangrijkste maatstaf voor deze beslissing is de duur van het verblijf in België. Dit voorstel is blijkbaar gedaan zonder een onderscheid te maken al naar gelang de asielzoeker al dan niet een maatschappelijke bijstand geniet. Dientengevolge menen de eisers dat de aangevochten handelingen door willekeur zijn aangetast door te weigeren hun verblijf te regulariseren, terwijl deze regularisatie wel wordt toegestaan aan andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden. Dat de Raad van State ondermeer over het bewijs dienaangaande en het gelijkheidsbeginsel heeft geoordeeld

"Het is daarom noodzakelijk dat de tegenpartij uitleg verschaft over het gevoerde beleid inzake regularisatie en over de maatstaven die zij hanteert om al dan niet zo'n regularisatie toe te staan." (R.v.St. nr. 57.500, 12 januari 1996, T. Vreemd. 1996, 154, noot; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1996, 208, noot F.B.)"

Dat ter zake ook kan verwezen worden naar R.v.St. nr. 85.524, 22 februari 2000 (Rev. dr. étr. 2000, 99; T. Vreemd. 2000, 154; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (22 november 2000); A.P.M.2000 (samenvatting), 50)

Dat na het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 in de zaak AJ 193.994/XIV 31.885, nog steeds het gelijkheidsbeginsel blijft gelden en het motiveringsvereiste. Dat dergelijke vernietiging zowel uiteraard zowel geldt wat betreft inhoud van de criteria, voorwaarden die slaan op wanneer de inhoud moet vervuld zijn, als naar tijdperk waar de tijdelijke criteria kunnen worden ingeroepen. Dat gelet op de vernietiging door de Raad van State van de tijdelijke criteria de intentie om dergelijke criteria te willen toepassen op een gelijke wijze dient te gebeuren zonder discriminatie op het vlak van datum waarop het verzoekschrift wordt ingediend. Dat anders de artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet zouden geschonden worden. Dat immers de Raad van State de criteria waaronder de periode waarbinnen het verzoekschrift op de tijdelijke regularisatiecriteria vernietigd heeft.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van een buiten de termijn ingediend verzoekschrift tot regularisatie overeenkomstig de instructies ter zake heeft beslist ( RW nr. 53.240, van 16 december 2010, gepubliceerd in samenvatting en als volledig arrest op de website [vreemdelingenrecht.be](http://vreemdelingenrecht.be)) :

"De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 Gw., sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat er een onderscheid gemaakt wordt tussen vreemdelingen die vóór 16 december 2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend en deze die dit na deze datum hebben gedaan. Dit onderscheid baseert de verwerende partij op de instructie van 19 juli 2009. Zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft dient de Raad samen met de verzoeker vast te stellen dat de voormelde instructie door de Raad van State vernietigd werd omdat ze geen ruimte meer toeliet voor appreciatie doordat meteen aan de voorwaarde van buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet was voldaan, wanneer aan de in de instructie opgenomen criteria wordt voldaan en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. De verwerende partij miskent aldus het vernietigingsarrest van de Raad van State. De verwerende partij beschikt ook bij de ontvankelijkheidsfase over een ruime discretionaire bevoegdheid, doch deze bevoegdheid heeft betrekking op de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De verwerende partij kan haar ruime discretionaire bevoegdheid niet misbruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen. Voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag zijn geen wettelijke criteria voorzien en dus kan de verwerende partij de criteria welke vooropgesteld waren in de instructie hernemen als ware het nieuwe criteria voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Dat de periode waarin ene of gene verzoekschrift zou kunnen worden ingediend behoort tot de de ontvankelijkheid van het verzoek.

Dat er terzake geen ongelijkheid vermag te zijn in de toepassing van arresten van de Raad van State gelet op artikel 57 van het regelement van de Raad van State, betreffende het handelen van organen of aangestelden van de uitvoerende federale macht, zoals Koning, Minister van migratie en asielbeleid en secretaris van migratie en asielbeleid.

*Dat ter zake ingeroepen werd dat de verzoekende partij diens geval dient gelijk gesteld te worden met diegenen die geregulariseerd werden, en die dus een ontvankelijk en gegronnd verzoek hebben ingediend op basis van de tijdelijke criteria, zulks op basis van het gelijkheidsbeginsel.*

*Dat het annuleren van criteria uiteraard niet wegneemt dat het gelijkheidsbeginsel blijft gelden daar waar de overheid uiteraard dient te motiveren in zaken van gelijkaardige merites waarom de ene wel kan rekenen op een gunstige beslissing en anderen niet.*

*Dat dit betekent dat wie zich in gelijkaardige situatie tout court bevindt op een zelfde wijze dient behandeld te worden.*

*Dat rechtspraak uiteraard werd aangevoerd teneinde de werking van het gelijkheidsbeginsel duidelijk te maken, hetgeen in het verzoekschrift tot regularisatie gebeurd is.*

*- Dat gelet op het voorgaande wanneer een dossier wordt beoordeeld met diezelfde merites dan een ander dossier, de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing ( Cfr. Raad van State van 26 april 1990 in de zaak A. 32.143/VII 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33.042/VII- 5577 ). Dat in dergelijke hypothese de administratieve beslissing niet kan gemotiveerd zijn zoals in casu.*

*Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn, terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd, zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.*

*De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.*

*De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.*

*Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.*

*Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. o.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr. 167411, 2 februari 2007).*

*Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoeker tot de conclusie te komen dat niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig zijn, minstens zijn deze niet afdoende.*

*Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten. «*

*De minister motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde zeer beperkt dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als onontvankelijk naar voor komt'.*

*Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn. De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).*

*De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.*

*De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.*

*Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.*

*Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft, levensgroot is; met name dat hij hier in België mag verblijf houden. Land waar hij zich reeds zeer lang verblijf houdt. Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).*

*Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.*

*Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.*

Verzoeker verwijst dienaangaande specifiek naar hetgeen reeds hierboven gesteld is naar voor werd gebracht.

Gelet op de bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde stukken ( o.m. verklaringen en attestaties) blijkt onomstreden dat het centrum van de belangen van verzoeker zich alhier, op het grondgebied, bevindt. (

Door de aanvraag van verzoeker af te wijzen met de standaardphrases dient verzoeker dan ook te besluiten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onredelijk tot haar besluit is gekomen en in casu dan ook zeer zeker de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009 ) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

Dat gelet op het voorgaande wanneer een dossier wordt beoordeeld met diezelfde merites dan een ander dossier, de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing ( Cfr. Raad van State van 26 april 1990 in de zaak A. 32.143/VII 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33.042/VII- 5577 ).

Dat zowel de materiële als formele motiveringverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" ( RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd.. 1 april 2004 ).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet ( wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet ( wet 29 juli 1991 ), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn ( VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71 ),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is ( RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, ( bijzondere zitting 1988 ) 1990-91, nr. 215/3, 16 ) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is ( RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, ( bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Wamants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Met de specifieke humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt houdt verweerster in de bestreden beslissing geen enkele rekening.

- Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009 ) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de

toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

Dat gelet op de lange verblijfsduur en de lange termijn van behandeling artikel 8 van het E.V.R.M. kan ingeroepen worden. Dat de verzoekende partij reeds een zeer sterke band met België opgebouwd heeft ondermeer ook een sociaal-economische band. Dat zij gesetled is in het leven in België

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden. In zijn inleidende aanvraag om machtiging tot verblijf stelde verzoeker reeds klaar en duidelijk dat hij een lange periode van verblijf en integratie in België heeft gehad.

De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (R.v.St. 12.10.2001, nr. 99.769).

Artikel 8, 1. EVRM bepaalt: "Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Artikel 8 van het EVRM behelst ook de bescherming van het privéleven. VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Immers verblijft verzoeker, al zeer lang ( cfr aanvraag 9 bis VW) op Belgisch grondgebied Alle sociale banden in zijn land van herkomst zijn definitief doorgesplitst met dit verblijf. Iets anders voorhouden tart werkelijk iedere verbeelding.

In België daarentegen heeft verzoeker duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Verzoekster verwijst hierbij expliciet naar het lijvig stukkenbundel welke hij voegde bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf en welke deel uitmaakt van het administratief dossier.

Verzoekster spreekt en begrijpt reeds goed de Nederlandse taal en kan zich in die taal ook verstaanbaar maken, ook is verzoeker zeer goed de Franse taal machtig; zij beheerst zelfs de Franse taal beter ; zij kan niet langer gezien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap.

Dit is toch een gegeven waar men niet naast kan !

Nopens verzoekster kan en dient onomstreden gesteld te worden dat hij zich alhier volledig heeft geïntegreerd en zijn hele verdere sociale leven alhier heeft uitgebouwd sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk in 1999.

Verzoeker kan zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van zijn recht op privé leven in de ruime zin van het woord welke eveneens beschermd wordt door artikel 8,1 ste lid EVRM.Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden ( cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling ( RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967 ) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werd deze argumentatie slechts terzijde door verweerster ontmoet doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimizeitsstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel ( RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).



Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel ( noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972.RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria :

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya XI Nederland) <
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen geweldadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid, kennis van de landstalen, sociale engagementen. Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRK/I zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor.

Dat zeker gelet op het gelijkheidsbeginsel en steunend op een gelijkaardige band die effectief geregulariseerd hebben kunnen inroepen ten einde te worden geregulariseerd artikel 8 van het EVRM met succes kan worden ingeroepen.

- Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid « terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen. Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn. Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Niettegenstaande verweerster een duidelijke opsomming en weergave kan doen van de argumentatie nopens de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden meende verweerster de aanvraag te moeten afwijzen als onontvankelijk.

Afwijzing welke gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Uit de beslissing van verweerster blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens.

Dat gelet op het bovenstaand ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO, 1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen ( RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat inbeginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43 )

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zeldertijd de motiveringverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen ( Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999 ).

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009 ) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de

vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

- Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis VW ongegrond heeft verklaard, terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat ( RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. de aankomst van verzoeker op het grondgebied van het Rijk, zijn verblijf, zijn sociale banden en engagementen alhier, zijn kennis van de landstalen, de werkbereidheid.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009 ) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

- Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is, terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt, zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "...één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Zoals reeds werd aangehaald is niet in de wet bepaald wanneer er buitengewone omstandigheden zijn n.

Het is de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

In het verleden (cfr [www.vreemdelingenrecht.be](http://www.vreemdelingenrecht.be)) werd reeds een niet limitatief overzicht gegeven van mogelijke omstandigheden die werden weerhouden in de rechtspraak als een buitengewone omstandigheid. Hierbij werd reeds aangehaald de omstandigheid waarin een terugkeer artikel 8 EVRM zou schenden.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009 ) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de

*toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden."*

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de instructie van 19 juli 2009 waarop verzoeker zich in zijn aanvraag beroepen heeft, vernietigd werd, zodat de criteria ervan niet meer van toepassing zijn. Verder stelt de verwerende partij vast dat de elementen die verzoeker aanhaalde ter staving van de gegrondheid van zijn aanvraag en die alle betrekking hebben op zijn integratie en werkbereidheid, niet volstaan om het verblijf toe te staan, omdat verzoeker reeds in februari 2008 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, daaraan geen gevolg heeft gegeven en zijn verdere integratie plaatsvond tijdens illegaal verblijf, waardoor ze geen grond kan vormen voor integratie, dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegelaten in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat, ten slotte, de duur van deze procedure niet als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster toont met haar eenvoudige stelling dat de motivering uitgebreider moet zijn voor beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen, evenmin aan dat ze, in het licht van de elementen die zij had aangevoerd bij haar aanvraag, niet afdoende zou zijn. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Een schending van de formele motiveringsplicht is derhalve niet aannemelijk gemaakt.

2.1.3. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond.

2.1.4. Verzoekster is in wezen van oordeel dat de vernietigde instructies hadden moeten worden toegepast op zijn aanvraag.

2.1.5. Zij voert in eerste instantie de schending aan van het gelijkheidsbeginsel "overeenkomstig artikel 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet omdat geen enkele afweging wordt gemaakt of de betrokkene moet worden gelijkgesteld met zij die reeds effectief geregulariseerd zijn op grond van de vernietigde instructie, terwijl inzake regularisatie iedereen gelijk moet worden behandeld". Zij steunt deze aanspraak op de rechtspraak die zij in haar verzoekschrift citeert omtrent de toepassing van het gelijkheidsbeginsel ook voor vreemdelingen.

2.1.6. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Verzoekster betwist niet dat deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te

tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”. De instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken. In de mate waarin verzoekster het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekster beweert, andere vreemdelingen werden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Haar standpunt overigens dat er bij de beoordeling geen discriminatie mag gebeuren op het vlak van de datum waarop de aanvraag werd ingediend, kan evenmin worden bijgetreden: de gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet op basis van de voorwaarden die weliswaar in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag doch die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, gelet op de vernietiging met terugwerkende kracht, worden geacht nooit te hebben bestaan.

2.1.7. Verzoekster kan zich evenmin beroepen op de schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Dit beginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd, zoals meervermeld, de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekster er zich niet op kan beroepen. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Verzoekster voert evenzeer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en stelt desbetreffend dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke humanitaire situatie. Evenwel blijkt uit de eerste bestreden beslissing, zoals hierboven geciteerd, dat wel degelijk rekening werd gehouden met alle elementen die zij in haar aanvraag aanbracht maar dat de verwerende partij van oordeel was dat die niet volstaan omdat zij geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten en haar verdere integratie plaats vond tijdens illegaal verblijf en dus geen grond kan vormen voor haar regularisatie, en dat de duur van zijn asielprocedure niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. Verzoekster toont met hiervoor vermelde standpunt niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of in strijd met de gegevens van het dossier zou hebben gehandeld.

2.1.8. Verzoekster voert verder de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.  
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Na lezing van deze bepaling valt niet in te zien hoe uit verzoeksters standpunt dat “er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het EVRM nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd” een schending ervan zou kunnen worden afgeleid.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven

dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “*familie- en gezinsleven*” noch het begrip “*privéleven*”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip “*privéleven*” wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, Conka v. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad herinnert eraan dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het privé- of gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Wanneer de verzoekster om een eerste toelating tot verblijf verzoekt moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er steeds aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani v. Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi v. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim v. België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim v. België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekster beroept zich op het bestaan van een privéleven in België en stelt dat zij hier reeds een zeer sterke band heeft opgebouwd, onder meer ook een sociaal-economische band. Zij is hier gesetteld, zo stelt zij, en in haar inleidende aanvraag om machtiging tot verblijf heeft zij reeds klaar en duidelijk gesteld dat zij een lange periode van integratie en verblijf in België heeft gehad. Alle sociale banden in

haar land van herkomst zijn doorgeknipt . In België heeft zij daarentegen duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap, zo getuige het lijvige stukkenbundel dat zij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf bijbracht. Zij spreekt en begrijpt reeds goed de Nederlandse taal en kan zich in die taal ook verstaanbaar maken. Zij is ook zeer goed de Franse taal machtig en kan niet langer worden beschouwd als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap, zo stelt zij. Zij heeft zich hier volledig geïntegreerd en haar hele verdere sociale leven uitgebouwd sinds haar aankomst in 1999.

Zelfs indien in hoofde van verzoekster zou moeten worden besloten tot het bestaan van een privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM kan er niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat haar enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er blijkt aldus niet dat er sprake is van een inmenging in het gezins- en/of familieleven. Enige toetsing aan artikel 8, tweede lid van het EVRM dient bijgevolg niet te worden doorgevoerd. De uiteenzetting van verzoekster met betrekking tot dat tweede lid kan derhalve *in casu* niet dienstig worden aangebracht. Wel dient te worden nagegaan of er niettemin enige positieve verplichting rust(te) op verweerder om verzoeksters vermeende privéleven te vrijwaren. Om de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders (vaste rechtspraak zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen van die aard kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster tot haar dertigste levensjaar in Moldavië heeft gewoond. Zij beweert slechts dat alle banden met haar land van herkomst zouden zijn doorgeknipt, dan weer *“uiterst summier, om niet te zeggen nihil”*, maar gaat niet verder dan deze eenvoudige stellingen, laat staan dat zij zou aantonen dat zij daadwerkelijk niet meer in staat zou zijn om in haar land van herkomst of elders een privéleven te leiden. Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

2.1.9. Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, en verzoeksters standpunt dat *“de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking”* heeft genomen, stelt de Raad vast dat verzoekster zich weliswaar overgeeft aan een uitgebreide theoretische uiteenzetting, doch met geen enkel concreet gegeven aanvoert dat en welke gegevens de verwerende partij ten onrechte zou hebben veronachtzaamd. Voor het overige valt niet in te zien hoe het discours van verzoekster over de volgens haar onterechte beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden dienstig kan worden aangebracht, nu de thans bestreden beslissing handelt over de gegrondheid van de aanvraag, waarin dit aspect niet langer aan de orde is.

2.1.10. Wat de door verzoekster aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Verzoekster verwijst dan wel naar alle elementen die zij in haar aanvraag had opgenomen met betrekking tot haar integratie, haar werkbereidheid, talenkennis enzovoort, en stelt dat in alle redelijkheid niet kan worden begrepen waarom de verwerende partij ervoor heeft gekozen om de aanvraag onontvankelijk [lees ongegrond] te verklaren, maar licht deze blote stelling op geen enkele wijze nader toe. Het loutere feit dat zij het niet eens is met het standpunt van de verwerende partij maakt nog niet dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden. Voorts kan worden verwezen naar de beoordeling van de door verzoekster geschonden geachte materiële motiveringsplicht, in het kader waarvan de Raad tot de conclusie kwam dat verzoekster niet had aangetoond dat de verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

2.1.11. Ten slotte valt niet in te zien hoe verzoekster nuttig kan verwijzen naar artikel 57 *“van het reglement van de Raad van State”*, zonder meer. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.1.12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing niet kan worden aangenomen.

2.2.1. Verzoekster voert tegen de tweede bestreden beslissing de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Uit het onder punt 1.2. geciteerde bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt wel degelijk dat deze akte duidelijk de motieven aangeeft op grond waarvan ze is genomen. Bij gebreke aan verdere uiteenzetting kan de Raad met deze vaststelling volstaan om een schending van de formele motiveringsplicht, zoals opgelegd in de voormelde geschonden geachte bepalingen, te verwerpen.

2.2.3. Voorts stelt verzoekster dat *“in zoverre de beslissing inzake het verzoek tot regularisatie geschorst/geannuleerd wordt, dit ook dient te gebeuren voor het bevel tot het verlaten van het grondgebied”*. Aangezien echter uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de eerste bestreden beslissing onverminderd overeind blijft, is deze argumentatie niet dienstig.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS